

Jag heter Linus Alfredsson.

Jag är född 1970 år och bor på Gotland.

Jag lever med en underbar kvinna: Annette. Vi har två underbara barn: William och Tobias.

Jag lever på att hugga sten och förändra formen på stenen och på att lära andra hur de kan göra det också.

Det är viktigt för mig att formen uttrycker det innehåll som bor i stenen eller omvänt att det innehåll som bor i mig får en yttre boning i de stenar som jag formar.

Ytterst är vi som mänsklighet en form för det innehåll vi alla delar.

Vår uppgift på Jorden är att växa som människor så att vi tillslut omfattar oss allihop som ett.

Vi kommer från en osynlig andlig verklighet och vi kan som fysiska människor lära oss vad verklig kärlek och enhet är och betyder och uppleva hur det känns.

Vi är med denna kunskap en viktig del av vår planets förändring och källans återskapande av sig själv.

Allt är ett helande tills allt är helt.

Jag vill berätta om hur detta med stencirkeln började i mitt medvetande.

Den har givetvis alltid funnits på denna plats och nu bett mig och oss att skapa sig på detta sätt här och nu för att gestalta det som är i tiden och rummet, i nuet och i vår verklighet.

För denna händelse har jag varit viktig och därför vill jag berätta hur Stencirkeln kallade mig och blev verklig i mitt medvetande och därför också i andras: Annette, Pontus, Viktoria, Lars, Maria, Lech, Agneta, Jan, Mattias, Jonas, Mia, Beata, Heike, Sven, Anders och många fler.

Jag måste börja i en personlig händelse då tid och rum upplöstes.

Vårt första barn heter Mattias han föddes död den 19 augusti 2004.

Vi upplevde fysiskt påtagligt den andliga närvaron av vår son som vi kände väl såsom en stor famn som vi satt inuti. Vi vistades inuti vår son. Hans verkliga identitet som gränslös var självklar vi accepterade den. Hans lilla döda kropp var tom och han fanns inte i den. Så fort den var ute ur Annette så lämnade han också sitt fokus från att vara i magen där han varit hela tiden sedan han kom till inte som våra senare barn som var väldigt hemlighetsfulla med sin identitet och som var där lite då och då. Mattias var där hela tiden från det att han blev till. Han berättade allt för oss: vad han hette, vi kände igen honom vi visste vem han var. När vi så satt i honom så kände vi igen honom – känslan av honom.

Under den hösten, när allting fanns, blev min erfarenhet av att förändra granit och kalksten i tiden och rummet som skulptör och av att lära andra hantera verktygen för att skapa form i sten under mina kurser en personlig förankring för min upplevelse av verklighetsförändring och resa från en världsbild, där det som inte kan och får hända inte finns, till en annan bild av världen där det ohändbara, som inte kunde hända både finns och är accepterat som verkligt och en förutsättning för den större variant av mig själv som behövs för att få plats med detta; inte större som kropp men som innehåll. Min erfarenhet av form och innehåll blev ett sätt att veta vad som hänt mig när livet skulpterat på min upplevelse av mitt livs form och innehåll. Allt mer höggs bort av mig, allt mer som inte var jag, tills ingenting fanns kvar förutom det som förenar oss alla; den skapande processen, naturens egen rörelse, själva förändringen; huggandet-skulpterandet av livet själv.

Att fysiskt manifesteras detta, för att tydliggöra vårt medskapande i det sammanhang som är vår värld är den yttre förklaringen till det inre andliga uppdrag som jag upplever mig ha fått då. Under den följande hösten började jag se Stencirkeln för första gången. Jag drömde om stenarna och jag såg dem när jag var vaken. Jag visste att de var tolv stycken och att det var en stor i mitten. Jag visste att de tolv var smala stående stenar. Jag såg hur de sjöng tillsammans. Jag kände åt vilket håll platsen där de låg var belägen och mitt intellekt letade efter den i den fysiska världen. Jag visste var jag skulle börja fråga för att komma rätt.

Jag frågade Pontus och han visade mig platsen och jag kände igen den från drömmarna och visionerna. Det var så sant och så självklart. Det var många saker som min person behövde vänja sig vid även om mitt jag visste att allt var rätt. Jag visste och vet många saker men inte förrän min person vant sig vid sanningen och accepterar den, så kan jag tjäna den verkligheten där dessa saker är på ett sådant sätt att de blir även i denna världen. Hela tiden blev jag ledd och ju mer jag kände igen min vision desto mer vågade jag ge mig åt den. Så här nu i efterhand eller snarare mitt i processen så vet jag att jag alltid vetat att det är min livsuppgift. Allt leder hit. Alla mina erfarenheter och färdigheter behövs. Jag har bara inte varit medveten om det tills den som jag trodde var jag blev upplöst och min yta så genomskinlig att jag kunde se sanningen om mig själv i källans djup. Att tjäna denna källa, som vi alla delar, är motivet till mitt arbete och till denna text.

Jag vet inte hur Du upplever verkligheten och den osynliga eller andliga delen av den. Jag upplever att vi lever här och nu av en orsak. Det känns svårt att uttrycka dessa de viktigaste sakerna utan att tangera formuleringar som missbrukats eller kan missförstås. Jag är inte religiös. Jag vet att Gud finns och att Gud är större än religioner, kön, nationella och ekonomiska gränser, sexuell läggning och så vidare.

Jag upplever att Människans och vårt samhälles brist på kontakt med de långsamma processerna och rytmen i livet och sammanhanget med djur och natur är orsaken till att vi identifierar oss med vår nuvarande livsstil där överkliga saker som tillhör ett artificiellt, av oss skapat system värderas högre än de för vårt verkliga sammanhang viktiga saker; ren luft, vatten; jord och ett rent samvete dvs. den del av oss som fortfarande relaterar till vår delaktighet, vårt medskapande och vårt medansvar i världen. Jag vet i mitt hjärta att vi lever i en avgörande tid och jag har valt att tjäna min tid och det sammanhang som är större än jag.

Det jag skriver om är inte något som kan beskrivas rakt av. Det jag skriver om är något som kan beskrivas runt, runt och ringas in så att man får en känsla av den sanning som bor i det sammanhang, den verklighet jag vill förmedla.

Anledningen till denna text är att Vi vill skapa en plats för detta sammanhang denna sanning. Vi håller på. Vi är mycket nära att lyckas och vi vet att det kommer att gå bra.

Jag skriver för att Vi behöver din hjälp.

Jag vet genom att skriva att vi kommer att få hjälp.

Jag vet inte säkert men jag hoppas att jag lyckas förmedla känslan av helheten som kommer genom ett besök på platsen, ett samtal med oss, ett möte, ett igenkännande i hjärtat av att något viktigt sker. Något vi inte förstår men som har betydelse bortom tid och rum.

För oss är verkligheten större än det vi ser och kan ta på. Stencirkeln representerar och är en direkt avbild och spegling av verkligheten som både den synliga och den osynliga delen av verkligheten. Stencirkeln är en skulptur av en människa som är stor nog att vara total. Helt mänsklig och samtidigt hela mänskligheten. Det är inte möjligt för mig att skulptera en entitet som är lika stor som jorden. Min avsikt är istället att skulptera en skulptur som är lika stor som Gotland. Stencirkeln är energimässigt identisk med Gotland och under de första tre åren som jag grundbalanserar skulpturen genom huggningen av stenarna så aktiveras den energidynamik som börjar förändra verklighetsvibrationen hos hela ön. Materia är uppbyggd av vibrationer och detta är en helt naturlig och normal aspekt av den verklighet vi lever i. Självklart skulle detta vara vanskligt om en person(jag) skulle börja manipulera och krångla med vår gemensamma verklighet men i själva verket gör jag ingenting. Det sker redan, det är en naturlig del av de processer som idag håller på att förvandla Jorden och Verkligheten inför våra ögon. Det är inte bara miljöförstöring, ekonomisk kollaps och klimathot som vi blundar för utan också själva Verklighetens egen medvetenhet. Den Jord vi vandrar på är ett

självmédvetet väsen med många olika aspekter och denna helhet väntar på oss att ta vårt ansvar i sin process – Verkligheten kommer eller håller redan på att gå in i en ny mindre renodlat materiell fas av sin existens. Allt kommer att vara som förut men mer transparent dvs. det kommer att bli lättare att se den andliga verkligheten som håller upp den del av verkligheten som vi är vana vid att betrakta som den enda påvisbara. T.ex. det kommer att bli mycket lättare att se det eteriska fält av livsenergi som omger djur, människor och blommor liksom att uppleva de känslöfält som omger människor och djur.

Att leva som människa i denna förändring kräver ett mer levande förhållningssätt till livet. Att p.g.a. rädsla hålla fast vid mönster som begränsar är skadligt för oss och vi blir sjuka lättare. De naturkatastrofer som kanske drabbar oss blir inte ofarliga men lättare att hantera om vi accepterar det överkliga i våra värderingar. I ett perspektiv när erfarenheter av samarbete, samhörighet, villkorslös kärlek och tillit värderas högt och döden inte är något vi fruktar utan bara något vi aktar oss för så att den livsuppgift vi valt innan vi fötts hinner utvecklas som erfarenhet i oss under vårt liv. Då blir det som vi är rädda för idag en del av livet som vi förhåller oss till.

Stencirkelns roll är att vara en sändare för den vibration eller sång som hjälper oss människor att vistas i hjärtat och inte skrämmas upp i huvudet eller ut ur kroppen. Den våglängd, den samlig av våglängder, det spektrum av olika våglängder som vi skulle beskriva som kärlek, harmoni och spontant välbefinnande och en känsla av lugn tillit är det som denna stencirkel kommer att sända ur sin källa som är en öppning eller en dotter-källa till den stora källan som allas vår gemensamma verklighet kommer ur.

Denna berättelse om Stencirkelns funktion och avsikt är en hemlighet men nu är en tid då inget skall vara hemligt utan allt skall synas.

Nu är tiden att vara ärlig, inte ljuga, inte för andra och inte för sig själv. Det är viktigt att inte göra något som vi inte vill göra. Vi är alla ett och när jag gör något jag inte vill så skadar jag mig och även dig. Vi hör alla ihop och det kommer att bli allt tydligare.

Jag hoppas att Du blir berörd av det jag skriver och att Du känner igen sanningen i den verklighet jag försöker förmedla. Detta är mitt verkliga syfte. Processen att skapa stencirkeln är redan igång. I min tillit kan den inte misslyckas bara fullföljas i olika variationer av totalitet beroende på hur mogna vi är nu om jag/projektet är en föregångare som berättar om en våg innan människor känner den eller en som rider på den våg som redan har kraft av människor och väntar på olika mål för sin riktning. Jag tror båda. Vi är omedvetet medvetna. Vi har förändrats. Vi är på väg. Vi är en del av en helhet och vi är på väg att förenas.

Mitt bidrag till helheten är Stencirkeln och dess sammanhang som är min/vårt sätt att ge plats för detta i våra/vårt liv och genom Cirkelns Centrum som är ett namn på källan förankra dess närvaro här och nu i tid och rum på Gotland i vetskap om att detta sker runt om på hela jorden på olika sätt och av olika människor med samma syfte och en gemensam upplevelse.

Hjälp mig/oss i vårt arbete.

Ni får gärna komma hit och se vad som händer och/eller hjälpa till, praktiskt, ekonomiskt eller på annat sätt.

Linus Alfredsson och Annette Haibt

Om du vill ringa oss har vi telefonnummer 0498 – 26 45 26